

Arrest

nr. 130 309 van 29 september 2014
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Azerbeidjaanse nationaliteit te zijn, op 18 april 2014 heeft ingediend om enerzijds de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de kennisgeving van 19 maart 2014 van het inreisverbod van 27 februari 2014 en anderzijds de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 27 februari 2014 van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en voor Maatschappelijke Integratie waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk verklaard wordt. De bestreden kennisgeving en de bestreden beslissing werden aan verzoeker betekend op 19 maart 2014.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 augustus 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 september 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. ACER, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker verklaart van Azerbeidjaanse nationaliteit te zijn, geboren te Baku op (...) 1993.

Op 23 juli 2010 dienden de ouders van verzoeker een asielaanvraag in.

Op 23 maart 2012 besliste het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna verkort het CGVS) om aan betrokkenen de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus te weigeren. Tegen deze beslissing tekenden zij beroep aan bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna verkort de Raad).

Op 24 april 2012 werd aan de ouders van verzoeker het bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13*quinquies*). Tegen deze beslissing dienden de ouders van verzoeker een beroep in bij de Raad.

Bij arresten nrs. 97 952 en 97 953 van 27 februari 2013 verwierp de Raad het beroep tegen het bevel om het grondgebied te verlaten van 24 april 2012.

Op 28 april 2012 diende verzoekers vader een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*ter* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de vreemdelingenwet).

Op 13 juni 2012 verklaarde de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie deze aanvraag op grond van artikel 9*ter* van de vreemdelingenwet onontvankelijk.

Op 4 juni 2012 diende verzoeker samen met zijn ouders een aanvraag om machtiging tot verblijf in op grond van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet.

Bij arresten nrs. 88 548 en 88 549 van 28 september 2012 heeft de Raad de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan de ouders van verzoeker geweigerd.

Op 7 januari 2013 verklaarde verweerder de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet onontvankelijk.

Op 5 februari 2013 nam verweerder een bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker t.a.v. de ouders van verzoeker (bijlage 13*quinquies*).

Op 22 februari 2013 dienden verzoeker en zijn ouders een nieuwe aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet in.

Op 11 oktober 2013 verklaarde de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie deze aanvraag onontvankelijk.

Tevens heeft de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie een beslissing tot inreisverbod genomen t.a.v. de ouders van verzoeker en de oudste broer (bijlage 13*sexies*). Tegen deze beslissingen die op 26 november 2013 betekend werden, hebben betrokkenen een afzonderlijk verzoekschrift ingediend tegen de beslissingen tot inreisverbod (procedures gekend onder rolnummer 143 610, 143 104 en 143 272).

Op 11 oktober 2013 werd ten aanzien van verzoeker een beslissing genomen tot bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Op 20 december 2013 hebben verzoeker en zijn familieleden een aanvraag ingediend om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet.

Op 27 februari 2014 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing ten aanzien van verzoeker dat de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet onontvankelijk is.

Dit is thans de tweede bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid.

De elementen van integratie, ni. dat betrokkene zeer gemotiveerd en leergierig zou zijn, sinds 23 juli 2010 ononderbroken in België zou verblijven, vanaf de eerste dag dat hij in België aankwam alle mogelijke middelen zou aangeworven hebben om de taal zo snel mogelijk te leren, deelgenomen heeft aan de cursus maatschappelijke oriëntatie (zie attest cursus maatschappelijke oriëntatie), werkwilgig zou zijn, een arbeidskaart heeft gehad, een opleiding sanitair volgde te Kortrijk (zie document Centrum deeltijds onderwijs, verklaring lerares pav), met zijn kwalificatie de Belgische samenleving enkel zou kunnen versterken, een voorbeeldburger zou zijn over wie niets negatiefs gezegd zou kunnen worden en zich zeer goed aangepast zou hebben aan de Belgische cultuur, kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. De ouders van betrokkene dienden een asielaanvraag in op 23 juli 2007, betrokkene die toen nog minderjarig was, stond ook op deze asielaanvraag vermeld. De asielaanvraag werd afgesloten op 28 september 2012 met een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De ouders van betrokkene verkozen echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat aan hen betekend werd op 08 februari 2013 en de familie verblijft sindsdien illegaal in België. De duur van de asielprocedure - namelijk 2 jaar 2 maand 5 dagen - was niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Meester L. stelt dat de verzoekende partij van Azerbeidzjan naar België vluchtte omdat zij onderhevig was aan een inhumane en vernederende behandeling. Een gedwongen verwijdering van verzoekende partij zou een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM) opleveren. We merken hier vooreerst op dat uit het administratief dossier blijkt dat de asielinstanties de geloofwaardigheid van het asielrelaas van de familie ernstig in twijfel trekken. Wat de vermeende schending van artikel 3 van het EVRM betreft, cliënt opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient verzoeker zijn beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermeidng van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

Verzoekende partij zou daarnaast geen enkel connectie meer hebben met Azerbeidzjan, de ouders zouden een huis gekocht hebben in Menen met de opbrengsten van hun huis in Azerbeidzjan. We merken op dat betrokkene al ruim 17 jaar oud was toen hij in België aankwam, er kan dus bezwaarlijk beweerd worden dat hij geen binding zou hebben met zijn herkomst land. Het onderhouden van banden met vrienden en familie in het herkomstland valt binnen de eigen invloedssfeer en is tegenwoordig met alle moderne communicatiemiddelen niet moeilijk. Indien men ervoor kiest dit contact niet te onderhouden is dat een persoonlijke keuze en geen buitengewone omstandigheid. De tijd die betrokkene doorbracht in België is beduidend korter dan de tijd die hij spendeerde in zijn moederland en beweren dat de band met België belangrijker zou zijn dan die met Azerbeidzjan lijkt weinig aannemelijk. De beslissing om hun huis in Azerbeidzjan te verkopen om een huis te kunnen kopen in België hebben de ouders van betrokkenen genomen op het moment dat zij reeds illegaal in België verbleven."

Op 27 februari 2014 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie een beslissing tot inreisverbod.

Op 19 maart 2014 werd voormeld inreisverbod ter kennis gebracht. Thans vecht verzoeker eveneens deze kennisgeving aan als eerste bestreden "beslissing".

Op 27 februari 2014 besliste de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding ten aanzien van de ouders van verzoeker dat de aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet zonder voorwerp was, en nam hij tevens een beslissing tot bevel om het grondgebied te verlaten.

2. Over de ontvankelijkheid

Verzoeker dient zijn beroep onder meer in tegen de kennisgeving van 19 maart 2014 van het inreisverbod van 27 februari 2014.

De Raad dient op te merken dat om ontvankelijk te zijn een beroep tot nietigverklaring dat bij de Raad wordt ingesteld gericht dient te zijn tegen een uitvoerbare beslissing, zijnde een handeling waarbij wordt beoogd rechtsgevolgen in het leven te roepen of te beletten dat zij tot stand komen, met andere woorden waarbij wordt beoogd wijzigingen aan te brengen in een bepaalde rechtstoestand, dan wel zodanige wijzigingen te beletten (cf. J. BAERT, en G. DEBERSAQUES, Raad van State. Ontvankelijkheid, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 8 - 9).

De Raad wijst erop dat de kennisgeving van een beslissing geen aanvechtbare rechtshandeling is, doch slechts een loutere uitvoeringshandeling is met als doel de betrokkene in staat te stellen om te oordelen over het eventueel aanwenden van de door de wet voorziene rechtsmiddelen tegen de akte. De kennisgeving heeft slechts als gevolg dat ze vanaf dan tegenwerpelijk wordt aan de betrokkene en de beroepstermijn begint te lopen.

Een eventuele onregelmatigheid bij de kennisgeving heeft in tegenstelling tot wat verzoeker lijkt te beweren, geenszins de onwettigheid van de beslissing (inreisverbod) zelf tot gevolg.

Zoals verweerder aanvoert, heeft de betekening van een beslissing belang voor het ingaan van de beroepstermijn. *In casu* kan verzoeker echter niet dienstig aanvoeren dat een eventueel gebrek in de kennisgeving hem heeft verhinderd tijdig een beroep in te dienen.

Het beroep tegen de akte van kennisgeving is onontvankelijk.

De Raad behandelt *infra* dan ook enkel het beroep voor zover gericht tegen de beslissing van 27 februari 2014 van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en voor Maatschappelijke Integratie tot afgifte van het inreisverbod (bijlage 13sexies).

3. Onderzoek van het beroep

In zijn tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 9bis van de vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsverplichting.

Hij licht zijn tweede middel toe als volgt:

“II.2.1. Tweede verwerende partij meent dat het kopen van een huis in België geen buitengewone omstandigheid uitmaakt die verantwoordt dat een aanvraag tot humanitaire regularisatie vanuit België zou worden ingediend.

Dit zou slechts een persoonlijke keuze zijn.

Tevens weigert tweede verwerende partij rekening te erkennen dat de band van verzoekende partij met België belangrijker is dan de band die verzoekende partij heeft met haar herkomstland.

II.2.2. Vooreerst wenst verzoekende partij te benadrukken dat de huidige fase inderdaad het aanwezig zijn van buitengewone omstandigheden en niet de gegrondheidsfase betreft.

Verzoekende partij is het eens met tweede verwerende partij in die zin dat het hebben van een huis op Belgisch grondgebied en veel sociale banden het haar niet onmogelijk maakt om naar Azerbeidzjan te reizen.

Conform de rechtspraak van de Raad van State impliceert het begrip ‘buitengewone omstandigheden’ dat het voor verzoekende partij ‘onmogelijk’ OF ‘bijzonder moeilijk’ moet zijn om naar haar herkomstland terug te keren om aldaar haar aanvraag in te dienen.

Tweede verwerende partij kan onmogelijk ontkennen dat dit in casu wel degelijk ‘bijzonder moeilijk’ is.

II.2.3. Ten eerste tonen het verkopen van het huis in Azerbeidzjan en het aankopen van een huis in België aan dat het zwaartepunt van de sociale bindingen van het gezin van verzoekende partij naar België ‘meeverhuisd’ is.

Ten tweede is het hoogst onredelijk van verzoekende partij te verwachten dat zij haar huis hier ‘leeg’ achterlaat om nabij de Belgische ambassade te Azerbeidzjan te wachten op een antwoord aangaande haar vraag tot humanitair visum.

Mocht het hier met zekerheid slechts een tijdelijke verwijdering van België betreffen, dan zou van verzoekende partij misschien nog verwacht kunnen worden dat zij hier inderdaad het huis van haar gezin voor eventjes achterlaat.

Het zou echter, wanneer tweede verwerende partij het verzoek tot humanitaire regularisatie ongegrond acht, tevens definitief kunnen zijn. In dat geval moet verzoekende partij toch een praktische regeling met betrekking tot haar huis kunnen treffen (verhuur/verkoop)?

Ondanks de 'moderne communicatiemiddelen' (waaraan tweede verwerende partij kennelijk veel belang hecht) kan tweede verwerende partij onmogelijk ontkennen dat dit vanop afstand nadien allemaal nog zeer moeilijk te regelen valt.

In die zin is het dan ook niet redelijk van tweede verwerende partij te stellen dat dit allemaal te wijten is aan het persoonlijk gedrag van betrokkene en dus onmogelijk als buitengewone omstandigheid kan worden aangemerkt. Verzoekende partij heeft hier zeer snel een ruime vrienden- en kennissenkring uitgebouwd en haar gezin heeft een huis gekocht (hetgeen men ook alleen maar zal doen wanneer het zwaartepunt van het sociale leven zich verlegd heeft) en valt dus eigenlijk alleen maar toe te juichen.

De motivering van de bestreden beslissing is aldus manifest onredelijk.

II.2.4. Verzoekende partij meent dus dat dit wel degelijk een buitengewone omstandigheid vormt, minstens dat hieromtrent meer gemotiveerd had moeten worden (in het laatste geval zou strikt genomen een schending van de formele motiveringsplicht moeten worden aangenomen—zoals omvat in de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991).

In casu kan van haar redelijkerwijze niet verwacht worden dat zij zich naar Azerbeidzjan begeeft zonder een antwoord te hebben op de gegrondheid van haar aanvraag tot humanitaire regularisatie.

In die zin meent verzoekende partij dan ook dat artikel 9bis Vreemdelingenwet evenals de materiële motiveringsverplichting werd geschonden."

Artikel 9bis van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1

In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is niet van toepassing op:

[...].

§ 2

Onverminderd de andere elementen van de aanvraag, kunnen niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheden en worden onontvankelijk verklaard:

1° elementen die reeds aangehaald werden ter ondersteuning van een asielaanvraag in de zin van de artikelen 50, 50bis, 50ter en 51 en die verworpen werden door de asiendiensten, met uitzondering van elementen die verworpen werden omdat ze vreemd zijn aan de criteria van de Conventie van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en aan de criteria voorzien in artikel 48/4 met betrekking tot de subsidiaire bescherming of omdat de beoordeling ervan niet behoort tot de bevoegdheid van die instanties;

2° elementen die in de loop van de procedure ter behandeling van de asielaanvraag in de zin van artikel 50, 50bis, 50ter en 51 hadden moeten worden ingeroepen, aangezien zij reeds bestonden en gekend waren voor het einde van deze procedure;

3° elementen die reeds ingeroepen werden bij een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk;

4° elementen die ingeroepen werden in het kader van een aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter.”

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel, die vervat is in artikel 9 van de vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister *c.q.* staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de staatssecretaris/minister na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of hij aanvaardbare buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen.

De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van ophoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

Als algemeen principe dient gesteld dat de mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen als uitzonderingsbepaling restrictief moet worden geïnterpreteerd. De “buitengewone omstandigheden” in artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet, strekken er niet toe te verantwoorden waarom de machtiging voor een verblijf van meer dan drie maanden wordt verleend, maar strekken er toe te verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet in het buitenland wordt ingediend. Buitengewone omstandigheden zijn omstandigheden die, zoals verzoeker zelf aanhaalt, een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van oorsprong, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken. Als typische buitengewone omstandigheden kunnen onder meer worden aangevoerd, weliswaar naargelang de concrete omstandigheden van de zaak: de situatie van oorlog of burgeroorlog in het land van herkomst, de afwezigheid aldaar van een Belgische diplomatieke of consulaire post, vervolging in het land van herkomst, moeilijkheden om een paspoort of reistitel te bekomen, ernstige ziekte enz. Volgens de vaste rechtspraak van de Raad van State betreffen omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag en kunnen zij derhalve niet verantwoorden waarom de aanvraag in België, en niet in het buitenland, is ingediend.

Verzoeker haalt in zijn verzoekschrift aan dat het voor hem inderdaad niet onmogelijk is omwille van het huis of de sociale bindingen naar Azerbeidzjan te reizen, maar wel bijzonder moeilijk is om zijn aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen in het buitenland. Hij verwijst hierbij naar het zwaartepunt van zijn sociale bindingen dat naar België is “meeverhuisd” en naar het feit dat hij het onredelijk acht zijn huis hier te moeten achterlaten. Dat laatste element haalt hij vooral aan wegens de zogenaamde onzekerheid dat het om een tijdelijke verwijdering van het grondgebied gaat, daar bij ongegrondheid van de aanvraag het een definitieve verwijdering zou kunnen worden en hij daarbij genoodzaakt zou zijn zijn huis te verkopen of te verhuren. Tot slot wijst verzoeker opnieuw op zijn ruime vrienden- en kennissenkring en op het feit dat de aankoop van het huis alleen maar valt toe te juichen.

De Raad kan wat betreft de elementen die zijn sociale bindingen en ruime vrienden- en kennissenkring aanstippen enkel verwijzen naar wat *supra* werd aangehaald, met name dat volgens de rechtspraak van de Raad van State elementen die de integratie van de betrokkene moeten aantonen de gegrondheid van de aanvraag uitmaken en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom de aanvraag in België, en niet in het buitenland, is ingediend. Ook de aankoop van een huis is een element dat de integratie betreft en dit kan op zich evenmin als reden worden opgeworpen om zijn aanvraag niet in het buitenland te kunnen indienen. Anders beweren, zou impliceren dat om het even welke tijdelijke terugkeer naar het herkomstland om de nodige formaliteiten te doen, onmiddellijk een verhuur of verkoop van een huis zou impliceren. Verzoeker lijkt de ontvankelijkheidsfase en gegrondheidsfase in het onderzoek met elkaar te verwarren. De Raad acht het bovendien naast de kwestie om *in casu* reeds vooruit te lopen op een eventuele ongegrondheidsbeslissing die dan een definitieve verwijdering van het grondgebied en een eventuele verhuur of verkoop van het huis tot gevolg zouden hebben. Zolang de aanvraag niet ontvankelijk is verklaard, *quod in casu*, is er geen sprake van een beoordeling ten gronde en is het evenmin dienstig om van een eventuele definitieve verwijdering van het grondgebied te spreken. Bovendien ontkent verzoeker niet dat het huis in België werd gekocht op een ogenblik dat hij en zijn familie reeds illegaal in België verbleven.

De Raad kan niet vaststellen dat verweerder bij zijn beoordeling is uitgegaan van onjuiste feitelijke gegevens, of dat hij die niet correct heeft beoordeeld of dat hij op grond daarvan in onredelijkheid tot zijn besluit is gekomen.

Een schending van de materiële motiveringsplicht wordt niet aanvaard.

Verzoeker meent bijkomend dat aangaande de buitengewone omstandigheden “meer” had moeten worden gemotiveerd omdat men niet redelijkerwijs zou kunnen verwachten terug te keren naar Azerbeidzjan zonder een antwoord te hebben op de gegrondheid van de aanvraag. Verzoeker leest hierin opnieuw een schending van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet, de materiële motiveringsplicht evenals de formele motiveringsplicht zoals omvat in de artikelen 2 en 3 van de wet op de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

De Raad kan enkel herhalen dat hij niet inziet waarom verweerder niet zou kunnen verwachten dat verzoeker tijdelijk terugkeert naar het herkomstland om de nodige formaliteiten te verrichten om de aanvraag wetsconform in te dienen, als verzoeker daarvoor geen buitengewone omstandigheden kan aanhalen die het hem onmogelijk of bijzonder moeilijk maken om dit te doen. Verzoeker haalt geenszins elementen aan in de zin van een oorlogssituatie in het land van herkomst, de afwezigheid van een Belgische diplomatieke of consulaire post, vervolging in het land van herkomst, moeilijkheden om een paspoort of reistitel te bekomen, ernstige ziekte enz. die volgens de Raad van State als buitengewone omstandigheden kunnen worden aangemerkt. Het loutere bezit van een woning in België doet hieraan geen afbreuk.

Evenmin ziet de Raad in op welk punt verweerder “meer” had moeten motiveren, noch hoe dit *in casu* een schending van de aangevoerde artikelen kan inhouden.

De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft immers tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de bestreden bestuurshandeling heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een ‘afdoende’ wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100.628, RvS 30 mei 2006, nr. 159.298, RvS 12 januari 2007, nr. 166.608, RvS 15 februari 2007, nr. 167.848, RvS 26 juni 2007, nr. 172.777).

De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerende motief aan op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt immers verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, met name artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet en het feit dat alle elementen van integratie behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en in de fase van ontvankelijkheid niet behandeld worden. Verweerder verwijst eveneens naar het voorlopig karakter van het verblijfsrecht dat werd toegestaan tijdens de asielprocedure en naar het bevel om het grondgebied te verlaten waaraan geen gevolg werd gegeven door de ouders, met een illegaal verblijf van het gezin tot gevolg. Ook op de door verzoeker aangehaalde schending van artikel 3 van het EVRM wordt door verweerder ingegaan en het element van de aankoop van een woning in België wordt zoals *supra* beschreven afdoende meegenomen in de motivering.

Verzoeker maakt bijgevolg niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hem bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

Een schending van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht evenals van de formele motiveringsplicht zoals omvat in de artikelen 2 en 3 van de wet op de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen wordt niet aangenomen.

Het tweede middel is ongegrond.

In zijn derde middel voert verzoeker opnieuw de schending aan van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Hij licht zijn middel toe als volgt:

“II.3.1. In de bestreden beslissing valt te lezen: [...]

II.3.2. Artikel 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen luidt als volgt:

“Art.2. De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd.

Art.3. De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moeten afdoende zijn.”

Artikel 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen creëert dus plichten voor het bestuur op het epistemologische vlak van de besluitvorming.

De formele motiveringsplicht impliceert dus dat de formulering van de beslissing de juridische en feitelijke motieven moet bevatten die het bestuur overwoog bij het nemen van haar beslissing.

De formele motiveringsplicht geeft dus vorm aan de ratio cognoscendi van het besluit.

Met andere woorden: de formele motiveringsplicht verandert niets aan de wezenlijke voorwaarden waaraan een besluit ingevolge de materiële motiveringsplicht dient te voldoen, maar verplicht een bestuur om de wezenlijke voorwaarden van deze beslissing afdoende te expliciteren aan de bestuurde.

Cf. daaromtrent MAST, DUJARDIN, VAN DAMME en VANDE LANOTTE:

Voor de inwerkingtreding van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen gold het principe dat de motieven op grond waarvan de bestuurshandelingen werden genomen weliswaar zowel in rechte als in feite toelaatbaar moesten zijn (materiële motivering), maar in beginsel niet opgenomen dienden te worden in de bestuurshandeling zelf (formele motivering). De wet van 29 juli 1991 heeft hierin een fundamentele wijziging gebracht. Voortaan moeten de bestuurshandelingen met individuele draagwijdte formeel gemotiveerd worden, tenzij een door de wet bepaalde uitzondering van toepassing is.²

Het normdoel van de formele motiveringsverplichting bestaat er dus de bestuurde in staat te stellen de beslissing (feitelijk en rechtelijk te begrijpen)

II.3.3. De tweede verwerende partij stelt dat de elementen tot integratie van verzoekende partijen niet verantwoord zijn waarom de aanvraag niet vanuit het land van herkomst kan ingediend worden.

Verzoekende partij begrijpt niet waarom bovenstaande elementen niet worden weerhouden als buitengewone omstandigheden?

Nergens in de Vreemdelingenwet – ook niet in artikel 9bis - wordt wettelijk vastgelegd aan welke elementen de buitengewone omstandigheden moeten voldoen.

2A. MAST, J. DUJARDIN, M. VAN DAMME en J. VANDE LANOTTE, Overzicht van het Belgisch administratief recht, Mechelen, Kluwer, randnummer 759.

De verzoekende partij begrijpt de stelling van tweede verwerende partij ‘ dat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden zouden zijn’ dan ook niet, voor deze stelling bestaat immers geen enkele wettelijke basis.

In die zin menen de verzoekende partijen dan ook dat de tweede verwerende partij zowel artikel 9bis van de Vreemdelingenwet als de formele motiveringsplicht heeft geschonden.

II.3.4. De elementen qua integratie fungeren juist als buitengewone omstandigheid. Aangezien verzoekende partij zo goed geïntegreerd is in onze samenleving is het voor haar thans onmogelijk om terug te keren naar hun land van herkomst. Verzoekende partij hebben alhier haar leven opgebouwd en een uitgebreide vrienden- en kennissengroep opgebouwd. Een verwijdering van verzoekende partij naar haar land van herkomst zou een nefast betekenen voor haar integratie.

II.3.5. Zoals hierboven omschreven, moet de thans bestreden beslissing feitelijk EN rechterlijk te begrijpen zijn.

Verzoekende partij kan enkel maar concluderen dat de bestreden beslissing, geenszins gesteund is op rechterlijke EN feitelijke motieven.

In die zin zijn de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 geschonden!”

Na een theoretische uiteenzetting over de inhoud van de formele motiveringsplicht, voert verzoeker aan dat hij niet begrijpt waarom de elementen van integratie niet worden weerhouden als buitengewone omstandigheden. Hij stipt aan dat nergens wettelijk wordt vastgelegd aan welke elementen de buitengewone omstandigheden moeten voldoen. Hij meent dat juist omdat hij zo goed geïntegreerd is in de samenleving, het thans onmogelijk is terug te keren naar het herkomstland en nefast voor de

integratie. Hij stelt zelfs dat de bestreden beslissing niet zou gesteund zijn op rechtelijke en feitelijke motieven.

De Raad volgt verzoeker geenszins waar hij stelt dat de bestreden beslissing geen rechtelijke en feitelijke motieven zou bevatten. Hierbij volstaat het te verwijzen naar de bespreking van de aangevoerde schending van de artikelen 2 en 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991 in het tweede middel.

Waar verzoeker stelt dat er geen wettelijke basis is waarin wordt vastgelegd aan welke elementen de buitengewone omstandigheden moeten voldoen, wijst de Raad er vooreerst op dat in § 2 van artikel 9bis van de vreemdelingenwet alvast enkele gevallen op niet-exhaustieve wijze worden opgesomd die geen buitengewone omstandigheden uitmaken.

Voor het overige wijst de Raad erop dat het de bedoeling is geweest in deze een ruime discretionaire bevoegdheid te geven aan verweerder om de termen "buitengewone omstandigheden" op casuïstische wijze te interpreteren en dat de regel de aanvraag in het buitenland is en de uitzondering de aanvraag in België, die op restrictieve wijze moet worden geïnterpreteerd. De Raad kan in het kader van haar wettigheidstoets enkel vaststellen of verweerder bij deze interpretatie niet kennelijk onredelijk is te werk gegaan.

Indien men er de wetsgenese op naslaat, moet ook worden vastgesteld dat tijdens de parlementaire voorbereiding van het ontwerp dat de wijzigende wet van 15 september 2006 is geworden, de bevoegde minister zich uitdrukkelijk heeft aangesloten bij de interpretatie in de rechtspraak van de Raad van State van het begrip "buitengewone omstandigheden". De minister lichtte dit begrip zowel in de bevoegde commissie van de Kamer als van de Senaat als volgt toe: *"Zoals dit tot vandaag het geval is, dient een verblijfsmachtiging in principe vanuit het buitenland te worden aangevraagd. Slechts in buitengewone omstandigheden kan een dergelijke machtiging in België worden aangevraagd. Er wordt niet geraakt aan de interpretatie van het begrip «buitengewone omstandigheden».* Volgens de rechtspraak van de Raad van State zijn dit *«omstandigheden die het voor een vreemdeling onmogelijk of zeer moeilijk maken om terug te keren naar zijn land van herkomst».* Wel wordt bepaald dat de vreemdeling de elementen die reeds werden ingeroepen in het kader van een vroegere asielaanvraag of van een verblijfsaanvraag om medische redenen niet meer nuttig kan invoeren. Louter dilatoire verzoeken zullen dus sneller kunnen geweigerd worden. Dit zal de administratie meer ruimte geven om de gegronde aanvragen binnen een kortere termijn te onderzoeken (*Parl.St. Kamer, 2005-2006, Doc 51 2478/008, 270 en Parl.St. Senaat, 2005-2006, 3-1786/3, 5-6*). Ook ná de wetwijziging van 15 september 2006 werd door verweerder benadrukt dat een lang verblijf in België of een integratie in de Belgische samenleving geen buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet zijn (Omzendbrief van 21 juni 2007 betreffende het verblijf van vreemdelingen).

Verzoeker haalt in zijn verzoekschrift zelf aan dat het hebben van sociale banden en het bezitten van een woning op zich niet onmogelijk maken om te reizen naar Azerbeidzjan teneinde de formaliteiten te vervullen. Ook de argumenten die verzoeker *supra* heeft ontwikkeld aangaande zijn integratie om aan te tonen dat het "zeer moeilijk" zou zijn om de aanvraag in het herkomstland in te dienen, overtuigen niet. De Raad herhaalt dat verzoeker blijft voorbijgaan aan het tijdelijk karakter van de beoogde terugkeer teneinde de formaliteiten te vervullen.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991 wordt ook in het derde middel niet aannemelijk gemaakt.

Het derde middel is ongegrond.

4. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring gericht tegen de kennisgeving van het inreisverbod van 27 februari 2014 is onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de tweede bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door verweerder.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig september tweeduizend veertien door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU